

R E G É L Ő.

Pesten vasárnap october 23^{kán} 1836.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csőtörtőkön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p.p.

E L B E S Z É L É S.

S z ö k e v é n y s o r s a. (Folytatás.)

Már a' nap többet mint pályájának felét megtevé, midőn Anselmo kábulásából felezmélt, mellybe őt egy fejére kapott csapás ejté. Lassan emelé-föl szemeit, 's félkábultan fel akart állani; de homlokának fájdalma ismét lenyomá őt. Most ugy tetszett neki, mintha egy angyal csüggne feje fölött; két fekete csillagnak mélyébe nézett; szeliden boltosult rózsarozok és setét hajfürtök lebegtek kábult érzékei előtt, sőt ugy rémlék előtte, mintha egy kedves szózat hangját hallotta volna távulról, 's ismét bezára szemeit, hogy tovább álmodozhassék. Ekkor két nehéz és meleg csepp esett arczára; ezen elsőket több követé, egy gyengéd arcz érinté az övét, 's a' testi aléltás ennyi varázsra eloszlott.

„Terka te vagy? — szólla a' felocsúdó, 's ép karjával a' síró leánykát közelebb voná melljéhez“ — Jól látok-e? te nálam maradtál? 's könyűid érettem omlanak?“ — Először látjuk most Terkát azon asszonyi gyengédségbe olvadva, melly a' szépnemnek olly felette nagy hatalmat ad; 's barátjával együtt meg kell vallanunk, hogy ez őt sokkal jobban ékesíti, mint a' bátor önállóság. Zokogva simult Anselmóhoz: „hisz meg valál sérülve — suttogá — talán halálra sebesítve; miként hagyhattalak volna el illy állapotban?“ — „Azt gondolám; attól félek — —“ de mi előtt magával megegyezhetett Anselmo, hogy aggodalmát nyilvánítsa-e, Terka sebesen tevé kis kezét kedvesének ajkára: „Hagyj fel minden faggatódzással — monda — én jegyesed vagyok, 's megfogadtam, hogy az élet minden terhét veled megosztom, el nem hagylak. Hogy itt maradtam 's kész vagyok szolgálatodra mindent megtenni, nyugtassa-meg kétségeidet. Tehát egy szót se többé róla!“ — Anselmo élesen nézé-meg a' leányt; de a' leány beszédje 's tette nem sokára féltékeny keblének utósó romját is megsemmisíté. Megengesztelődve 's megbocsátva voná magához a' kedves leányt; csók adatéék és viszonoztaték, melly talán minden előzőjét benségével fölülmulá. De alig vala elintézve az ifiú-

nak egyik szivbeli ügye, a' másik is legott előállott, 's Giabellinak veszedelmes helyzete élénken torlakodék elejébe. Maga Terka sem, ki ez alatt Anselmo homlokát és karját bekötözte, állhatá-meg indulatját, 's részvétét egy pár csillámló köny tanúsítá. — „Nem lehet csupa szánakozásnál hagynunk a' dolgot, meddig segítséget még remélhetünk—mond Anselmo gondolkozás után. — Sok mindenféle kering összevissza agyamban; menjünk ama kunyhóba édesem, 's én gondolataimat rendbe akarom ott szedni.“

Egészen különböző lelki állapotban folytató ez alatt a' győztes csapat útját. Megelégedve a' rég keresetnek feltalálásával, örvendezve a' Spinosától ígért nagy váltságon, vigan mentek az uton lefelé Mergozzolo hegyén. A' generál keble kielégített boszúval telmeg; halálos ellenségén vett győzedelmének diadalmosolya arcznásiban festődék. De Giabellinél azon állapot kezdődött, mely a' lelkes embernél, midőn sorsával hasztalan viaskodása után magát csendes hallgatással iparkodik a' szükség kemény járma alá szoktatni. Szemébül egykedvű hidegség 's nyugodt elszántság nézett elő; sem ellenfele csillogó szemeit sem kísézőinek durvaságait nem látszott figyelemre venni, és csak élesen összeharapott ajkából tudta volna az emberismerő kiismerni nagy keservét.

Leérték már egészen a' hegy alá a' nélkül, hogy sokat ügyeltek volna azon fekete felhőkre, mellyek a' nap heve által összevonva falként terültek-el fölöttek. De most valamely szél a' felleget közelebb tolá, melly olly sebességgel és hatalommal fejlék viharrá, mint azt csak az illy hegyek közt láthatni. Az orkán rohanásai előszer gyengék, azután mindig erősebbek lettek csikorgással és bődüléssel vegyülve, mellytől a' gyakorlatlan fül ijedve visszaborzadt. A' látkör hirtelen sebességgel elhomályosodott, az orkán egész dühhel indult-meg, hangosan süvöltött a' hegyen keresztül, 's mint a' völgybe lezudult, hatalma szemmel látható volt a' sudár fákon, mellyek recsegve 's töredezve hajlottak-meg. Villámra villám világítá-meg most a' setét ösvényt; csattanásra csattanás reszketteté-meg a' levegőt, a' felhőszakadás nagy cseppekben omlott alá, 's kevés percz mult csak, midőn minden iránybul az erdei patakok lezuhantak, 's réműlettel és áradással fenyegeték a' tért.

„Rosz idejek van kegyelmeteknek az utazásra — monda egy észrevétlenül hozzájok jött hegyi lakó — én ismerem a' fergetegeket ezen hegyekben, mint önmagamat; éjfélt előtt semmi jót sem várhatunk, 's a' legjobb esetben a' zuhatagok még legalább egy pár óráig halállal fenyegetendik a' járatlant. Én egyes ember vagyok, 's tudom, hova kell lábomat letennem; de Isten mentsen a' bekövetkező homályban tovább utazni.“ Először kezdte most a' vezér is aggódni, és sze-

mélye veszedelméről gondolkodni. — „Messze van még az első lakás? kérdi a' hegyi lakót — hol lehetne ezen barátságatlan hegységben éji szállást kapni, föltevén, ha olly egyet el is fogadnék?“ — „Lehet bizony — felele a' kérdezzet; — de nem ám ezen uton; hanem, ha ide oldalvást befordul az ember, alig tesz egy pár száz lépést, ott egy tágas juhászkunyhó áll, erős földéll, 's egy két zsúp szalmatis lehetne tán ágyul kapni. Én részemről oda megyek, 's ha az urak akarják, az utat megmutatom.“ — A' generál egy pár perczig gondolatokba merült; ő a' fogolyt olly örömet látta volna egészen hatalmában, 's az csak ezen tartomány határain kívül lehetett; de kísézőinek morgása, valamint a' fergetegé, füleibe hatott, szeme az elterjedő setétségbe merült, 's csendesen követé a' parasztnak biztos lépteit, mellyek után csak hamar elérék a' kívánt lakot.

Midőn az első szükségek kielégittettek, 's a' nélkülözhető ruhák tűz fölé aggattattak, csak hamar észrevehék, hogy az óvó fedelen kívül itt nem sok kényelemre számolhatnak. Giabelli a' napi történetek által elbágyasztva 's örülve, hogy az alvás ürügye alatt csendet és magányosságot nyerhet, egy szegletbe vonult; kísézőjei az ellenkező részre telepedének; a' generál pedig ágyat nem kaphatva a' tűz mellett viraszta. A' körülfekvők mély lélekezete már jelenteni kezdé azoknak elaludtát. Ekkor a' gróf kezét megfogva 's gyengén szorítva érzé, 's mielőtt az azt tevőhöz fordulhatna, e' halk hangok sügattak fülébe: „ha a' gróf holnap egy mezei lakhoz közeledik, melly mögött a' hegyhosszanta berek látszik, 's hol éppen a' ház mellett egy nagy szökőkút csörgedez egy nagy platanus árnyai alatt, kívánkozzék-le valamelly ürügy alatt öszvéréről, 's legyen készen minden segedelmet használni, melly kegyednek mutatkozni fog.“ Giabelli még egy pár perczig hallgatott, hogy többet is megérthessen; de minden eltűnt, 's midőn megfordulván szomszédait mind mély álomban hortyogni hallá, nem tudta, álmodott-e, vagy valót hallott. Azonban lassan magához tért; a' gondolat, hogy jóakáró lelkek tartják őt szemmel, reményt adott neki, 's egy óra mulhatott, midőn egyszerre lódobogás riasztá-fel gondolkodásából. A' generál fölugrott, 's az ablakot kinyitá; az eső szünedezett, de egyes szélrohanások mutatók, hogy a' vihar még nem csendesedett.

„Egy hirnök érkezett levéllel, melly kegyedhez szóll“ — mond a' házi gazda egy levelet nyujtva a' generálnak. — „Hozzám? — viszonzá ez csudálkozva — hogyan találhatott reám e' szugolyban?“ — „Éppen a' hegységbe indultam-el — mond a' szózat kívülről — hogy nagyságotat fölkeressem, midőn egy pórral találkozám, nem messze e' háztól, ki mondá, hogy ő nagyságotat a' fergeteg elől ide vezette.“ — E' közben a' generál a' levelet felbontá, a' tűz fényénél el-

olvasá, 's boszúsan e' szókat dörmögé: „,,A' levélhozó mindenütt keresse — e' levelet nagyságod saját kezeibe — nágyáságod sógor ura — ezen éjjel ide jött — egyáltalán beszélnie kell — fontos dolgok — legott követni a' hirnököt.“ — „,,Legényem írása, az bizonyos; 's a' sógornak nagyon fontos dolgai lehetnek: — de foglyomat itt hagyni?“ — Spinosa gondolkodva járdalt föl alá, kétséges tekintettel méregeté az alvókat; de végre győzött a' szükség sógorát látni 's annak meggondolása, hogy a' beteg Giabelli eléggé volna őrizve. Miután a' hirnököt még egyszer körülményesen kihallgatá, 's egyik porosz-lóval titkon beszédet váltott, hallott a' gróf egy lovat elővezettetni, 's látá halálos ellenségét eltűnni. Hogy ezen esetrél, melyet öszhangzásban kellett hinnie azzal, mi éppen ez előtt vele történt, szive reményteljesen dobogott, 's hogy a' jövő nap viradását ohajtva várá, olvasóink könnyen elhiendik.

Még nem lépett-föl egészen a' nap keleten, midőn Giabelli gróf, kísérijtől körülvétetve, a' rideg hegyi nton lefelé lovagolt. Fájós lába ellenére is jó kedvvel ült öszvérén, a' vidéket, kíséroit 's a' körületet élesen szemmel tartva, elszántan minden mutatkozó segedelmet használni, vagy életét drágán oda adni. Már egyes, a' fák közül kilátszó, házak lakott vidéket mutatának, 's Giabelli aggódva veté ide oda pillanatait; midőn az utósó dombra értek az ortai völgy felett — igen, itt kellett állnia a' leirt helynek! Kellemesen csörgedezett egy csendes patakcsa tiszta kavicsokon 's itt ott szirtdarabokon, és a' változatos bokrok által majd elfedve, majd hullámaival nyílt téreken virágokat öntözgetve. Itt egy magános lombozat kukucsált elő egy szomorfűz által beárnyalva; ott egy kunyhó teteje vendéghiva látszott elő; most — most ugy hangzék valami, mint egy szökő kút, ott hol a' platanok setét árnyat tartának; legott ezen szép hely alatt a' háznak olasz szerkezetű falai állának, mellynek előszí-nén egy széles terasse állott tágos kilátással az egész öbölre.

Már régen panaszkodott a' gróf kíséroi-nek roszul létéről; midőn tehát a' házat elérék, kijelenté, hogy egy kevés pihenés nélkül tovább nem lovagolhat, 's arcának beteg kinyomása igazolni látszott, mit szája vallott. A' kísérok kétkedve tekintének egymásra 's a' lakra; de valódi kegyetlenség volt volna illy körülményekben a' gróf kívánságát megtagadni; a' mindenütt bezárt ablakok is bizonyíták, hogy itt semmi uraság sem lakik. Csak egyetlen egy élő teremtes volt látható, még pedig egészen különös helyzetben. Közepette a' széles terasse-nak ült gazdag reggelivel megrakott asztalnál egy egészen fiatal fiú, mint látszott egész étvágygyal falatozó. Midőn a' jövények megállottak, a' nyugalmas falatozó megfordult, 's lassan feléjük kö-

zeledett; a' grófnak úgy tetszett, mintha ezen arcot már valahol látta volna.

„Egyedül van itt az ifiú ur? — kérdezé egyike a' poroszlóknak — valóban nem rossz társaságban van.“ — „Ej, én a' sáfár fija vagyok — viszonzá a' kérdezett egy balga bókkal — egyedül kell itt laknom egy öreg gazdasszonynyal; 's így valóban oktanul cselekedném, ha az Isten adományával szüken bánnám. Akarnak az urak velem tartani? Örülni fogok rajta, 's mindjárt több is lesz itt.“ — „Kinálásod, fiam, nem rossz — mond a' poroszló mosolyogva — ez az ur itt rosszul van, és mind ő, mind én 's társaim nem utasítunk-el magunktól nehány izes falatot.“ — Ezen szókkal közelebb jött az asztalhoz, 's megvizsgálá a' leveses marhasültet, sódorszeleteket 's két palaczk bort, melly nem legroszabbnak látszott lenni. — „Ha ez az ur itt nem teljesen egészséges — mond amaz ifjoncz — akkor nem is kellene itt künn a' léghuzásban ülnie. Itt e' padon a' ház előtt jobb hely van, 's én neki különös asztalkát fogok hozni. Jöjjön nemes ur, kegyed rosszul áll lábán, fogódzkodjék belém.“

Már az első megszólamlásnál ismert Giabelli az álöltözetű Terkára. Gondolhatni, milly készséggel követé őt. A' többi ez alatt a' reggelihez ült, mellyhez Terka legott előhozá a' szükséges székeket és szereket, 's nem sokára mindannyi elmerült az ételbe, mint az olly emberek elmerülhetnek, kik 21 óra óta egy falatot sem ettek. — „Csak az kár — mond a' vendéglő ifjú — hogy e' két palaczk utósó borom a' jobbikból; hanem meglehet, hogy mig kegyetek itt lesznek, megérkezik az új hozat, mellyet egy cseléd által minden pillanatban várok; hanem addig is hozok mást, úgy hiszem, ennél nem sokkal rosszabbat.“ — Alig surrant Terka a' házba, a' hegy bokrai között egy szózatot lehet hallani, melly félig kérdezve, félig danolva Julius ur után kérdezősködék. „Jöjjenek ide, és segítsék a' kosarat fölvinnem, vagy legott elejtem, és a' bor egy cseppig elpatakszik.“ — „Attól az Isten őrizzen — mond egyik poroszló — jer Marco, a' ficzkó kosarát ide hozzuk, 's egyszermind meg is vámoljuk.“ — Még nem végzé beszédét, midőn már pajtásával a' bokrok között vala; de még nem érték-el kivánságuk tárgyát, midőn az ellenkező oldalról lárma hallatszék, mint veszekedő embereké, 's „Marco, Andrea, segítség, ide jöjjetek“ hangzék, olly élesen és esdeklőleg, hogy a' hivottak egy pillanatig sem késtek arra szaladni. Midőn háttal valának a' ház felé, Terka előbukkant a' házbul, egészen közel oda állott a' grófhhoz, 's ez csudálkozva látá, mint nyílt meg egy sróf megnyomására a' fal, melly mellett ült, 's még nem mondá-ki Terka e' szokat: „hamar, gróf ur, szabadítsa-meg ma-

gát“ — midőn Giabelli fájós lábát feledve már eltűnt, 's a' falismét visszazáródék.

Kevés perczenet kívántaték csak e' fordulathoz, mig a' gróf eltűnt, 's Terka a' házba visszament. Most a' poroszlok dörmögve jöttek vissza. Mihelyt szemek az üres padra estek, dühös káromkodásokkal rohanának Terkára, ki, mintha semmi sem történt volna, nyugodtan lépett-ki a' ház-ajtóból a' borral feléjük. „Hol van a' fogoly? — kiáltának — ez kicsinált dolog vala; azért kelle innét szemfényvesztés által elhivattnunk“ — 's a' nélkül, hogy a' leányra hallgatnának, a' házba rohantak; de azt egész estig hijába hányák veték-föl; hijába kutatának a' kertben, erdőben; 's késő este vala már, midőn káromkodva és dörmögve tértek vissza Omegnába.

(Végzet következik.)

PESTI VIZSGÁLÓ.

Árpád nevű új gőzhajónk (mi után fő és alap-részei elkészültek) a' gőzhajó-építő óbudai szigetről oct. 18-kán délutáni órákban bocsájtattott-le a' Dunára. Ennek előleges hire 's a' gyönyörű meleg nyári idő (melly egész octoberben mind eddig uralkodik) olly számos nézőt csal-ki ide a' két fővárosból, hogy egyedül a' Duna partján zszibongó néptömeget sok ezer főre lehetett becsülni. A' számos kocsin jött uraságok koszorúját különösen diszesíté ő cs. k. főherczegsége mélyen tisztelt nádorunk fenséges hitésével 's egész háznépével. E' hajó hihetőleg a' Dunán járók között legnagyobb lesz; hosszában mintegy 20—24 öles.

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

Azon óriás czethal iránt, mellynek csontvázát Regélőnk idei 80-ik számában leirtuk, 's azt jelenleg majnai Frankfurtban lenni mondottuk, a' frankfurti ujság következő közöl. — Ezen állat 1827-ki novemberben valamely heves szélvész által hajtattott az ostendei kikötőbe (belga orsz.); a' hajósok azt törést szenvedett három emeletű hadi hajónak nézték. Egy főbb tisztviselő birtokába keríté azt, olly szándékkal, hogy annak csontvázát az ország muzeuma számára fentartsa. A' tulajdonos sátort készítettett a' parton, melly alatt a' bonczolás nyilvánosan viteték véghez. Ezzel több mint 50 ember vala foglalatos a' mellett, hogy több jeles és ismert természettudósok tapácsadásért megkérettek. Az elkészítési 's fentartási költségek több mint 60.000 forintba kerültek. El levén végezve a' bonczolás, a' hal tulajdonosa egy hajót vásárlott, mellyben a' csontok meszes vízbe tétettek, hogy a' zsirt belőle kihúzza; a' csontok négy hónapig maradtak e' vízben, A' hal olly sebesen ment által rothadásba, hogy dolgozhoz értők vallomása szerint annak már legalább 4 hónap óta kellett döngölve lenni. Hatvan tonna szalonnát nyertek belőle, mellyet szappanosok vettek-meg; a' 120.000 font hús elásatott. A' fejet, szélessége miatt, a' város kapuján nem lehetett bevinni, hanem a' bástyákon keresztül emelték-be. Midőn a' tulajdonos a' német alföldi királyné neve napját akarta megünnepelni az ostendei parton, még pedig a' bonczolás ideje alatt, 114 személyt gyűjtött össze a' hálnak alsó álkapczájába, hol azok a' királyné egészségeért ittak. Ezen óriási szörnyeteg fejében egy

literáriai szoba van, hol különféle országok hírlapjait lehet olvasni 's egy emlékkönyvet látni, melybe öt fejedelem, több herczeg 's mások beírák magukat, midőn a' természetnek e' csudáját megtekinték. 60 személy állhat egyenesen az alsó álkapczában. Hasában egy jószerkezetű orchestrumot láthatni 24 hangászból. A' nézők itt egy parthia dominót, kártyát, sakkot 's a' t. is játszhatnak. Parisban, Londonban, Bordeauxban és Amsterdamban több társaság ebédet adatott magának e' szörnyeteg hasában. Még illy helyen nem igen sok ember ebédelt. A' vasak, melyek a' esontok 's részek összetartására szolgálnak, 8.000 fontot nyomnak. Parisnak híres természetvizsgálói ezen állat csontjain megismerék, hogy mintegy 900—1.000 éves lehetett. (Halljuk, hogy Bécsbe 's onnét alkalmasint Pestre is elhozzák, majd akkor magunk lássuk-meg, hány ember fér-el benne.)

V i a s k o d á s e g y m e n y é t ' s f e c s k é k k ö z ö t t. Skót országban Girvan szomszédságában egy mezei gazda több emberével együtt látta egy menyétet a' parti fecskék fészkebe tolakodni, hol alkalmasint ezelőtt már rabolt; de azon pillanatban több fecske reá rohant; farkánál megfogák, hátulsó lábait fölemelik, 's ügyesen a' partról leveték. A' menyét többszer ismétlé megátmadását, de mind annyiszor hasonló móddal meggyőzetett.

K Ü L Ö N F É L E.

A' p o r n ó t, vagy burnót, vagy németesen tobák, mindig furcsa gondolatokra adhat alkalmat, p. o. hogyan juthatott az embernek eszébe ezen furcsa mania? A' dohányozást még előbb lehet megmagyarázni azon szórakozásból, melyet pillanatokig az emberben okoz, 's azon édes kábulásból, melybe az embert ejti. De mire való ezen szelenczében magával hordozott por, melyet koronként az ember orrába dug?

És még is! a' pornót-szippantása szokásaink közé behonosult, 's már szükségünk közé tartozik.

A' szipákoló, a' valódi szipákoló, azon lények közé tartozik, melyekről Buffon leírást adni elfelejtett; a' valódi szipákoló az életet meg nem foghatja pornót nélkül; ő csak pornót szelenczéjében él. A' pornót lelkének lelke, szívének orrának — bálványa.

De tudják-e hát kegyetek, hogy a' valódi szipákoló, a' Macubát megveti, az arab babot föl sem veszi, 's hideg orral nézi az élet örömeit és viszontagságait? a' keveretlen, tiszta pornót, ez az ő öröme.

A' pornót, ugy mondják, a' velőt megfrisíti, tisztítja a' nedvet, deríti a' lelket, jótékony megrázkodást szül, gondolatokat ébreszt — annál, kinek vannak gondolatai.

De a' másik oldal, a' másik, uraim! A' Tatár tudná, mennyi alkalmatlanságot szül egy kényelemmel vett szippantás! Bizonyos Angol egykor következő számolást huzott-ki. — Egy szipákoló megszokta, hogy minden tiz percz alatt egyett szippantson; minden egyes szippantás, minden vele járó apró mellékes körülményekkel együtt másfél percz időbe kerül; másfél percz tiz szippantásra számítva egy 16 órai naphól két órát és huszonnégy perczet tesz; ez tizedrésze egy közönséges napnak, tehát tiznap alatt egy nap; mi évenként harminczhat és fél napot tesz. Tegyük-fel már most a' szippantási szokást valakinél negyven évig tartani, úgy kisül, hogy a' szipákoló orra töle tökéletes négy évet ragad-el.

Higyjétek-el nekem, sokkal több lelki erő kívántatik ahhoz, hogy valaki a' szipákolásról lemondjon, mint ahhoz, hogy valamely szívbéli szenvedélyét legyőzze. Nincs egy ur, egy asszony, egy jó barát, ki olly despota volna, mint a' pornót. Ez az egyetlen egy, ki titeket igazán orrotoknál vezet.

Végzetül egy szép mesét mondok, mely a' nem-szipákolók előtt hihetlenné fog tetszeni, de parolámra, vagy akarám mondani, orromra esküszöm — mert köztünk legyen mondva, én is szenvedélyes szipákoló vagyok — minden szipákoló barátim orruknál veendő magukat, 's mosolygva mondandják: „az átkozottnak igaza van!”

Egy csipkeárus, ki szenvedélyes szippants vala, abbeli félelmébül, nehogy portékáját bemoeskolja, föltevé magában előbb nem szippantani, míg boltját be nem zárja. Mindennap pontban öt óraker rendesen eltüsszenté magát. Az ő órája az orra volt. Orra ütött, 's neki szippantania kellett — de egyszersmind boltját is bezárnia.

EMLEKMONDÁS.

Nagy elmék.

— — Sikamló talpon inog rövid
Létünk, 's határit fődte homálylyal ég;
Bölcs az, ki hasznot hajt kevésből,
'S éle sokat, ha nem is sokáig.

Az a' nagy elmék ritka tulajdona,
Hogy nincs időhöz szabva hatáskörük,
'S bár eltűnének műveikkel
Képezik ők az utóvilágot.

CZUCZOR.

Munka szüksége. Munkálódunk 's fáradoznunk kell, ha türehtlen unalomra 's tán életgyűlölésre kárhóztatni nem akarjuk minmagunkat; 's belső illetődéssel fogjuk találni, hogy éppen a' legsürgetőbb életszükségink kielégítésére ösztönző természetinkből — mely egészen állatok sorába helyez minket — fakadoznak, ha lelkünk reptét ne nem gátoljuk, az emberiség legszebb, legdicsebb tettei. Az evés ivás kinzó szüksége, mely tán egymás ellen fegyverzé vizözön előtti eldődinket, a' földmivélés bájterjesztő áldását hozá közünkbe. Lak 's ruhaszükségünk legszebb találmányokra nyújtott alkalmat. Nemünket fentartani égő vágyásunk a' szerelem mennyei érzelmít, annyi halhatlan tettek valódi kutfejét, önté szívünkbe, 's a' házi szerencse boldogító szelidebb melegevel a' legkinzóbb láng szülöttje! 'S míg emberlét sorsunk, mindaddig számtalan szükségink kielégítésére sarkaló természetünk a' kegyelmes egek legszebb ajándéka. Ez ösztön varázsolja a' természet-szülte állati embert lassankent honja kicsinosult polgárjává, 's ugy látszott az isteneknek tetszeni, kik a' mindenséget szoros öszhangban tartják, hogy éppen, mint imént említém, állati szükségink pótlására ezéző éjjeli 's nappali törekvésinkből eredjenek a' legszebb 's minden állati szagtul mentt költői emelkedésink, művészeti 's mesterségi találmányink 'st. e.

GR. SZÉCHENYI I.

Tagrejtvény.

Elsőm inni való szerrel bánók kezeikben
Fordul-meg gyakran, 's többnyire kell nekik az.
Kedves szomjas előtt, ki, midőn könnyen jut azonhoz,
Megfeji kénye szerint, 's mig fizet, oltja hévét.
Másodikom fáradt testednek nyughelyet adhat,
Méltóság, hivatal, sőt megye is lehet ez.
Mindkettőmet egészemben leled; ebbe vonulhatsz
Ut közben, ha akarsz, városon, és falun is.

Előbbi rejtvény: 1) Gyertyavilággal. — 2) Pohárszékere. — 3) Jámbort. — 4) Lőpor.

Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiacson alul a' Duna partján, 114. szám.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utsza 612.